

Jacqueline Wilsonová: DÍTĚ DO KUFRU

Když se naši rozvedli, nevěděli, co se mnou. Máma chtěla, abych bydlela u ní. Táta chtěl, abych bydlela u něj. Ale já jsem nechtěla bydlet ani s mámou v jejím novém bytě, ani s tátou v jeho novém bytě. Chtěla jsem zůstat bydlet v našem starém domově, v Morušovém domku, jen já, máma a táta. Vlastně ještě s mým plyšovým králíkem Ředkvičkou.

Zezačátku byly hrozné hádky o tom, kdo mě dostane do péče. Připadalo mi, jako by mě dělili na dvě půlky. Jedna půlka chtěla být s mámou a druhá chtěla být s tátou.

Museli jsme chodit do poradny pro rodinu a dítě. Přišlo mi to trochu padlé na hlavu, protože naši už nechtěli být rodina. Se mnou si tam povídala jedna paní. Měla v kanceláři takové malé panenky, maminku, tatínka a hromadu dětí všech možných velikostí. Šťouchla jsem obě velké panenky do břicha a řekla jsem jí, že už si s panenkami dávno nehraju.

Jenomže ta paní si všimla, jak šmátám v kapse a zahlédla Ředkvičku.

„No to je ale nádherný plyšáček, ukážeš mi ho?“

„To není plyšák, to je maskot,“ opravila jsem ji. „Jmenuje se Ředkvička.“

„Ahoj Ředkvičko,“ řekla a dívala se jí přímo do plyšového obličejce. „Nejspíš je ti trochu smutno a máš strach z toho, kde budeš bydlet, vid’?“

Ředkvička mlčela.

„Víme, co chce máma, a víme, co chce táta, ale co vlastně chceš ty, Ředkvičko?“

Ředkvička pořád nic.

„Asi se trochu stydí,“ usoudila paní. „Možná je pro ni těžké říct to před mámou a tátou.“

Proto poprosila moje rodiče, aby na chvíli odešli za dveře kanceláře. Moc se jim nechtělo. Pořád se na mě dívali. Jako ve škole, když jste kapitánem družstva a všichni chtějí, abyste jako první vybrali jeho. Vyber si mě, říkaly tátovy oči. Vyber si mě, říkaly máminy oči. Dívala jsem se na Ředkvičku, dokud oba neodešli.

„Ředkvičko? Tady je máma. A tady je táta.“ Paní postavila na každý konec stolu jednu z těch panenek. Pak odněkud vytáhla kostky a postavila jeden malý domeček pro mámu a druhý malý domeček pro tátu. Podívala se na mě. „Kde chce Ředkvička bydlet, Andreo? Chce bydlet v domečku A?“ Ukázala na mámin dům. „Nebo v domečku B?“ Ukázala na tátův dům.

„Chce bydlet v domečku C. V Morušovém domku, kde jsme vždycky bydleli. S mámou, s tátou a se mnou,“ odpověděla jsem.

„To já přece vím. Ale to nejde. To by nefungovalo. Jen si je poslechni.“ Máma s tátou na sebe za dveřmi křičeli.

„Oni už spolu nedokážou být šťastní,“ pokračovala paní. „Ale oba tě mají moc rádi a chtějí abys byla šťastná. A proto chci od tebe slyšet, v jakém domě byste byly s Ředkvičkou nejšťastnější. V domě A nebo v domě B?

Podívala jsem se na Ředkvičku. Odvedla jsem ji nejdřív k jednomu domku. Pak k druhému domku. Nakonec jsem pobíhala se a tam, od jednoho domku k druhému.

„Pořád chce bydlet v domku C. Ale když to nejde - i když já si stejně myslím, že by to mohlo jít – tak chce bydlet v domku A i v domku B.“

„Aha,“ odpověděla paní. „Myslíš to tak, že chce bydlet jeden týden v domku A a druhý týden v domku B?“

A takhle se to nakonec vyřešilo. Ředkvička bydlí v mé kapse, jako vždycky. Ta se má nejlíp. Ale já musím bydlet týden u mámy a týden u táty.

Zdroj:

WILSON, Jacqueline. Dítě do kufru. Překlad Daniela Feltová. 1. vyd. v českém jazyce. Praha: BB art, 2004. 7 - 11 s.

(kráceno)